

ประธานาธิบดีหายไปไหน

ก อ ร อ่ อ น คื อ ร ำ ก ร ฐ ำ น ที่ ลั ำ คั ญ

ประธานาธิบดีหายไปไหน

The President is Missing

บิล คลินตัน

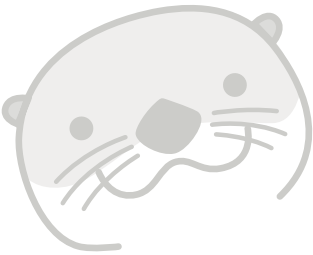
และ

เจมส์ แพตเตอร์สัน

เขียน

อนุตรา มหาเดชน์

แปล

กดให้อ่าน

วรรณกรรมแปล ลำดับที่ ๖๐๔

ประธานาธิบดีหายไปไหน

The President is Missing

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๕๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๕ โทรสาร ๐-๒๕๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๕๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๕๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

Copyright © 2018 by Bill Clinton and James Patterson
Published by agreement with the The Knopf Doubleday Group.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-3246-9
พิมพ์ครั้งแรก พฤศจิกายน ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

คลินตัน, บิล.

ประธานาธิบดีหายไปไหน / บิล คลินตัน และเจมส์ แพตเตอร์สัน; เขียน; อนุตรา มหาเดชน์;
แปล จาก The President is Missing.— กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ ออมรินทร์พริ้นติ้ง
แอนด์พับลิชชิ่ง, 2562.

(6), 462 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 604)

1. นวนิยายอังกฤษ. I. เจมส์ แพตเตอร์สัน; ผู้แต่งร่วม. II. อนุตรา มหาเดชน์, ผู้แปล.

III. ชื่อเรื่อง. IV. ชื่อชุด.

นร ค414

DDC 813.54

ISBN 978-616-18-3246-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จิระอร • รองบรรณาธิการฝ่ายการ จตุพล บุญพริ้ง, สิริกานต์ ผลงาน
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิธวรรณ

บรรณาธิการ นาดินทร์ รัชฎสูวรรณ • บรรณาธิการประสานงาน พิมพ์ชนก แสงจันทร์ • เลขานุการ ศศิธร เออมอ้ม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ ไทสินธุ์, วรรณดา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม สกล ปานกลั่นพูน
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร ธรรพ์ทิพย์ ศักดิ์เดชากุล • คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิดรฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒน์ บัวระออด
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

แยกสีและพิมพ์ที่

สายรุ้งกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๒-๕๙๙๙, ๐-๒๕๘๘-๒๑๑๐ โทรสาร ๐-๒๕๓๓-๒๗๕๒, ๐-๒๕๓๔-๑๓๘๕

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊กเซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกวย-จางโนม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๓๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๓-๕๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๕๔๔-๓๒๒๒, ๐-๒๕๔๔-๕๕๐๐-๖

Homepage: <http://www.nainn.com>

ราคา ๐๐๐ บาท

ประธานาธิบดีหายไปไหน หรือ *The President is Missing* เล่มนี้ เป็นนวนิยายแนวตื่นเต้นระทึกใจวางไม่ลง ผลงานของบิล คลินตัน ร่วมกับเจมส์ แพตเตอร์สัน

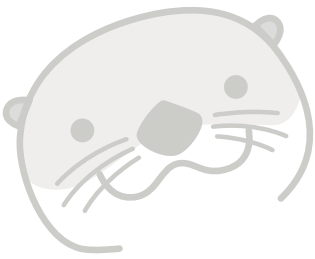
และบิล คลินตัน คนนี้ก็มิใช่ใครอื่นไกล นอกจากประธานาธิบดีคนที่ ๔๒ ของสหรัฐอเมริกา ผู้ดำรงตำแหน่งระหว่างปี ๑๙๙๓ ถึงปี ๒๐๐๑ เมื่ออดีตประธานาธิบดีสหรัฐฯ มาเขียนนิยายเกี่ยวกับประธานาธิบดีสหรัฐฯ โดยมีประสบการณ์แปดปีเต็มในทำเนียบขาวเป็นภูมิหลัง ผู้อ่านย่อมมั่นใจได้ว่า ข้อมูลเบื้องต้นในหนังสือนี้เป็น “ของจริง” ยิ่งผนวกกับฝีมือลายมือของเจมส์ แพตเตอร์สัน นักเขียนขายดีผู้มีผลงานยอดเยี่ยมมากมายตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา ก็ยิ่งแน่ใจได้ว่าผลงานเรื่องนั้นต้อง “ไม่ธรรมดา” อย่างแน่นอน

ขอเชิญพลิกไปพิสูจน์ฝีมือของบิล คลินตัน ร่วมกับเจมส์ แพตเตอร์สัน ใน *ประธานาธิบดีหายไปไหน* ได้ ณ บัดนี้

แพรวสำนักพิมพ์

พฤศจิกายน ๒๕๖๒

วันพฤหัสบดี
ที่ ๑๐ พฤษภาคม

ทดลองอ่าน

บทที่ ๑

“คณะกรรมการวิชาการวิสามัญรัฐสภาเตรียมพร้อมสำหรับการประชุม...”

เหล่าจลามาว่ายนสูดจุมูกเมื่อได้กลิ่นเลือด ถ้าจะให้แม่นยำก็มีทั้งหมดสิบสามตัวด้วยกัน แปรตัวจากพรรคฝ่ายค้าน และห้าตัวจากพรรคของผม ผมตระเตรียมข้อแก้ต่างกับพวกนักกฎหมายและที่ปรึกษาเอาไว้รับมือกับจลามาพวกนี้ ผมเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงว่าต่อให้เราเตรียมตัวดีแค่ไหน ก็มีข้อแก้ต่างไม่กี่ข้อเท่านั้นที่เซ่ได้กับผู้ล่า เมื่อถึงจุดหนึ่ง เราทำอะไรไม่ได้นอกจากกระโจนเข้าไปโจมตีกลับ

อย่าทำแบบนี้เลย แครอลิน บรีอค หัวหน้าคณะเจ้าหน้าที่ประจำทำเนียบขาวของผมขอร้องอีกครั้งเมื่อคืนนี้ เหมือนที่เธอทำมาแล้วหลายครั้ง ท่านจะเข้าไปยุ่งกับการไต่สวนของคณะกรรมการนั้นไม่ได้ ท่านจะมีแต่เสียกับเสีย

ท่านตอบคำถามพวกเขาไม่ได้

ความเป็นประธานาธิบดีของท่านจะสิ้นสุดลง

ผมกวาดตามองใบหน้าที่ทั้งสิบสามที่นิ่งเรียงแถวยาวตรงข้ามผมประหนึ่งศาลาสนาของสเปนยุคใหม่ ชายผมสีเงินที่นั่งตรงกลางหลังป้ายชื่อ **มิสเตอร์โรห์ดส์** กระแอม

โดยปกติแล้วเลสเตอร์ โรห์ดส์ ประธานสภาผู้แทนราษฎรไม่เข้าร่วมการไต่สวนของคณะกรรมการ แต่เขายอมยกเว้นสำหรับคณะกรรมการวิสามัญชุดนี้ซึ่งเขาบรรจุสมาชิกรัฐสภาฝั่งเดียวกับเขาเข้าไปเพียง ผู้ซึ่งเป้าหมาย

หลักในชีวิตจะเป็นการยับยั้งความตั้งใจของผมและทำลายผมทั้งในแง่การเมือง และเรื่องส่วนตัว การล่าอำนาจอย่างดุเดือดมีมาช้านานยิ่งกว่าพระคัมภีร์ไบเบิล แต่ฝ่ายตรงข้ามบางคนเกลียดผมเข้าไส้จริงๆ พวกเขาไม่ได้แค่อยากไล่ผมออกจากตำแหน่งเท่านั้น พวกเขาจะไม่พอใจจนกว่าผมถูกส่งเข้าคุก ถูกกักบริเวณ จนฝ่ายผม และถูกลบชื่อจากหนังสือประวัติศาสตร์ ให้ตายเถอะ ถ้าพวกเขาทำตามใจตัวเองได้ พวกเขาคงเผาบ้านผมที่นอร์ทแคโรไลนาและถ่มน้ำลายรดหลุมศพภรรยาผมด้วย

ผมยึดก้านไมโครโฟนที่งอเหมือนคอก่านให้ตึงจนสุดและใกล้ผมที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ผมไม่ยอมโน้มตัวไปพูดระหว่างที่สมาชิกคณะกรรมการนั่งหลังตรงบนเก้าอี้หนังพนักสูงดูราชาและราชินีบนบัลลังก์ การโน้มตัวไปข้างหน้าจะทำให้ผมดูอ่อนแอ ยอมจำนน ซึ่งเป็นนิสัยที่บอกว่าคุณขึ้นอยู่กับความเมตตาของพวกเขา

ผมนั่งคนเดียว ไม่มีผู้ช่วย ไม่มีนักกฎหมาย ไม่มีไนต์ ประชาชนชาวอเมริกันจะไม่เห็นผมกระซิบกระซาบกับทนาย เอามีอกุมไมโครโฟนก่อนจะยกออกเพื่อให้การว่า *ผมไม่มีความทรงจำที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับเรื่องนั้น ท่านสมาชิกวุฒิสภา* ผมไม่ได้ปิดบังอะไร ผมไม่ควรมาอยู่ที่นี่ และที่แน่ๆ ผมไม่อยากรมาอยู่ที่นี่ แต่ผมก็มาอยู่ตรงนี้แล้ว แค่นี้คนเดียว ประธานาธิบดีแห่งสหรัฐฯ ประจันหน้ากับแก๊งผู้กล่าวหา

ที่มุมห้อง ผู้ช่วยมือดีที่สุดของผมสามคนนั่งสังเกตการณ์... แครอลิน บริดจ์ หัวหน้าคณะเจ้าหน้าที่ประจำทำเนียบขาว แแดนนี่ เอเคอร์ส เพื่อนเก่าแก่ที่สุดของผมและที่ปรึกษาประจำทำเนียบขาว แล้วก็เป็น บริกแมน รองหัวหน้าคณะเจ้าหน้าที่ประจำทำเนียบขาวและที่ปรึกษาอาวุโสด้านการเมือง ทุกคนไม่ยินดียินร้าย ไม่แสดงอารมณ์ วิตกกังวล ไม่มีคนไหนอยากให้ผมทำแบบนี้ พวกเขาได้ข้อสรุปที่เป็นเอกฉันท์ว่าผมกำลังทำพลาดครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีของผม

แต่ผมอยู่ที่นั่นแล้ว ได้เวลาแล้ว เราจะมาดูกันว่าพวกเขาคิดถูกหรือไม่

“ท่านประธานาธิบดี”

“ท่านประธาน” โดยหลักการแล้วในบริบทนี้ ผมอาจจะเรียกเขาว่า *ท่านประธานที่ประมุข* แต่มีหลายชื่อที่ผมอาจเรียกเขาได้แต่ผมจะไม่เรียก

เรื่องนี้อาจเริ่มต้นได้หลายแบบ ถ้อยคำแสดงความยินดีกับตัวเองของประธานสภาผู้แทนราษฎรซึ่งซ่อนอยู่ในรูปของคำถาม คำถามปูพื้นเบาๆ เพื่อ

เป็นการเกริ่นนำ แต่ผมได้ดูวิดีโอการซักถามพยานของเลสเตอร์ โรห์ดส์ ก่อนที่เขาจะขึ้นเป็นประธานสภาผู้แทนราษฎรมาากพอ...ย้อนกลับไปสมัยที่เขาเป็นสมาชิกรัฐสภาในระดับกลางในคณะกรรมการสืบสวนของรัฐสภา...ที่จะรู้ว่าเขาโปรดปรานการกล่าวเปิดที่หนักแน่น จูโจมถึงตาย รุกพยานให้ตั้งตัวไม่ติด เขา...ที่จริงแล้วทุกคนรู้ หลังจากปี ๑๙๙๘ เมื่อไมเคิล ดูกาคิส พลัดในคำถามแรกของการอภิปรายเกี่ยวกับโศกประหาร...ว่าถ้ากล่าวเปิดไม่ดี จะไม่มีใครจดจำอย่างอื่นได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎรจะใช้แผนการจูโจมเดิมนั้นกับประธานาธิบดีที่ดำรงตำแหน่งอยู่หรือไม่

แน่นอนว่าเขาจะใช้

“ท่านประธานาธิบดีดังเคน” เขาเริ่ม “เราเข้าไปร่วมการปกป้องผู้ก่อการร้ายตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เราไม่ได้ทำอย่างนั้น” ผมรีบพูดจนเกือบพูดแทรกเขา เพราะเราเว้นช่วงให้คำถามแบบนั้นได้หายใจไม่ได้ “และเราจะไม่มีวันทำด้วย ไม่ใช่ระหว่างที่ผมเป็นประธานาธิบดี”

“ท่านแน่ใจเรื่องนั้นหรือ”

เขาเพิ่งพูดแบบนั้นจริงๆ หรือ หน้าผมร้อนผ่าว ผ่านไปยังไม่ถึงนาที เขาก็ทำผมฉุนแล้ว

“ท่านประธาน” ผมกล่าว “เวลาผมพูดอะไร ผมหมายความว่าตามนั้น ขอให้เราเข้าใจตรงกันในเรื่องนั้นตั้งแต่ต้น เราไม่ได้เข้าร่วมการปกป้องผู้ก่อการร้าย”

เขาหยุดชั่วขณะหลังคำพูดย้ำเตือนนั้น “เออละ ท่านประธานาธิบดีเราอาจยึดติดกับความหมายของคำมากเกินไป ท่านคิดว่ากลุ่มบุตรแห่งมิสซาดเป็นองค์กรก่อการร้ายหรือไม่”

“แน่นอน” เหล่าผู้ช่วยห้ามผมไม่ให้พูดว่า *แน่นอน* มันอาจฟังดูคุยโตและจงหองถ้าพูดไม่ถูกวิธี

“และกลุ่มนั้นก็ได้รับการสนับสนุนจากรัสเซียใช่หรือไม่”

ผมพยักหน้า “ใช่” รัสเซียให้การสนับสนุนกลุ่ม บัญช. เป็นครั้งคราว เราประณามการสนับสนุนกลุ่ม บัญช. และองค์กรก่อการร้ายอื่นๆ ของพวกเขา”

“บุตรแห่งมิสซาดกระทำการก่อการร้ายในสามทวีป ถูกต้องไหม”

“ใช่ นั่นเป็นข้อสรุปที่ถูกต้องแล้ว”

“พวกเขาทำให้คนนับพันต้องตาย”

“ใช่”

“รวมถึงชาวอเมริกันด้วยใช่หรือไม่”

“ใช่”

“ระเบิดที่โรงแรมเบลลูวูดอาร์มลีในกรุงบรัสเซลส์ที่คร่าชีวิตคนห้าสิบเจ็ดชีวิต ซึ่งรวมถึงคณะผู้แทนสมาชิกสภานิติบัญญัติรัฐแคลิฟอร์เนีย การแฮ็กระบบควบคุมจราจรทางอากาศในสาธารณรัฐจอร์เจียที่ทำให้เครื่องบินตกสามลำ หนึ่งในนั้นมีเอกอัครราชทูตจอร์เจียประจำสหรัฐฯโดยสารอยู่”

“ใช่” ผมกล่าว “การก่อเหตุทั้งสองครั้งเกิดขึ้นก่อนผมเป็นประธานาธิบดีแต่ใช่แล้ว บุตรแห่งนิฮาดอ้างว่าเป็นผู้ก่อเหตุทั้งสอง...”

“เอลละ ถ้าอย่างนั้นเรามาพูดถึงเหตุการณ์ นับตั้งแต่ท่านเป็นประธานาธิบดีจริงหรือไม่ที่เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา บุตรแห่งนิฮาดเป็นผู้กระทำการแฮ็กเข้าไปในระบบกองทัพอิสราเอลและเผยแพร่ข้อมูลลับเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการลับและความเคลื่อนไหวของทหารอิสราเอลออกสู่สาธารณชน”

“ใช่” ผมตอบ “นั่นเป็นเรื่องจริง”

“และที่ใกล้บ้านเรายิ่งกว่า...ที่อเมริกาเหนือ” เขาว่า “เมื่อสัปดาห์ก่อนนี้เอง วันศุกร์ที่สี่พฤษภาคม บุตรแห่งนิฮาดกระทำการก่อการร้ายอีกครั้งไม่ใช่หรื ด้วยการแฮ็กเข้าไปในคอมพิวเตอร์ที่ควบคุมระบบรถไฟใต้ดินของโทรอนโตและปิดการทำงาน ก่อให้เกิดอุบัติเหตุรถไฟตกรางซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิตสิบเจ็ดคน บาดเจ็บหลายสิบราย และทิ้งให้ผู้คนหลายพันคนอยู่ท่ามกลางความมืดหลายชั่วโมง”

เขาพูดถูกที่ว่ากลุ่ม บณฺฮฺ เป็นผู้ก่อเหตุเหล่านั้นเช่นกัน การนับจำนวนผู้ประสบเหตุของเขาก็แม่นยำ แต่สำหรับกลุ่ม บณฺฮฺ แล้ว นั่นไม่ใช่การก่อการร้าย นั่นเป็นการดำเนินงานทดสอบ

“สี่คนในบรรดาผู้เสียชีวิตที่โทรอนโตเป็นชาวอเมริกัน ถูกต้องไหม”

“ถูกต้องครับ” ผมตอบ “บุตรแห่งนิฮาดไม่ได้อ้างตนว่าเป็นผู้ก่อเหตุครั้งนั้น แต่เราเชื่อว่าเป็นฝีมือพวกเขา”

เขาพยักหน้าและมองโหนด “ท่านประธานาธิบดี ผู้นำกลุ่มบุตรแห่งนิฮาดนั้นคือชายที่ชื่อซูลิมาน ซินโดรัก ถูกต้องไหม”

เอลละ

“ใช่ ซูลิมาน ซินโดรัก คือผู้นำกลุ่ม บณฺฮฺ.” ผมตอบ

“ผู้ก่อการร้ายไซเบอร์ที่อันตรายที่สุดและประสบความสำเร็จที่สุดในโลก

ถูกต้องไหม”

“ผมคิดอย่างนั้น”

“เขาเป็นชาวมุสลิมที่เกิดในประเทศตุรกีใช่หรือไม่”

“เขาเกิดในประเทศตุรกี แต่เขาไม่ใช่ชาวมุสลิม” ผมตอบ “เขาเป็นนักชาตินิยมหัวรุนแรงสุดโต่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนาผู้ต่อต้านอิทธิพลตะวันตกในยุโรปกลางและตะวันออกเฉียงใต้ ‘ญิฮาด’ ที่เขาสู้มันไม่เกี่ยวข้องกับศาสนา”

“ท่านว่าอย่างนั้น”

“บทประพันธ์ข่าวกรองทุกบทที่ผมเคยอ่านว่าอย่างนั้น” ผมตอบ “ท่านเองก็เคยอ่านเหมือนกัน ท่านประธาน ถ้าท่านอยากเปลี่ยนการโต้สวนนี้ให้เป็นการพูดจาไววายเป็นเพราะกลัวศาสนาอิสลามก็เชิญ แต่นั่นจะไม่ทำให้ประเทศของเราปลอดภัยขึ้น”

เขาเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมาจนได้ “ไม่ว่าอย่างไร เขาก็เป็นผู้ก่อการร้าย ผู้เป็นที่ต้องการตัวที่สุดในโลกไม่ใช่หรื”

“เราอยากจับกุมเขา” ผมตอบ “เราอยากจับกุมผู้ก่อการร้ายคนไหนก็ตามที่พยายามทำร้ายประเทศเรา”

เขาหยุดชั่วขณะ เขากำลังเถียงกับตัวเองว่าจะถามผมอีกครั้งดีไหม : ท่านแน่ใจเรื่องนั้นรึ ถ้าเขาถาม ผมคงต้องรวบรวมอำนาจจิตทั้งหมดเท่าที่ทำได้เพื่อไม่พลิกโตะตัวนี้และคว่ำคอเขา

“ถ้าอย่างนั้น เพื่อให้ชัดเจน” เขากล่าว “สหรัฐอเมริกาอยากจับกุมซูลิมาน ซินโดร์ก”

“ไม่จำเป็นต้องอธิบายเรื่องนั้นให้กระจ่าง” ผมตวาด “ไม่เคยมีความลับสนใด ๆ ในเรื่องนั้น ไม่เคยมี เราตามล่าซูลิมาน ซินโดร์ก มาสิบปี เราจะไม่หยุดจนกว่าจะจับตัวเขาได้ แค่นั้นชัดเจนพอไหม”

“เอ่อ ท่านประธานาธิบดี ด้วยความเคารพ...”

“ไม่” ผมพูดแทรก “เมื่อท่านเริ่มต้นคำถามด้วย ‘ด้วยความเคารพ’ นั้นหมายความว่าท่านกำลังจะพูดอะไรบางอย่างที่ไม่แสดงความเคารพ ใด ๆ ท่านจะคิดยังไงก็ได้ ท่านประธาน แต่ท่าน ควรแสดงความเคารพ...ถ้าไม่ใช่สำหรับผม ก็สำหรับคนอื่นทุกคนที่อุทิศชีวิตเพื่อหยุดการก่อการร้ายและดูแลประเทศของเราให้ปลอดภัย เราไม่สมบูรณ์แบบ และเราจะไม่มีความสมบูรณ์แบบ แต่เราจะไม่หยุดพยายามอย่างสุดความสามารถ”

จากนั้นผมบอกมือให้เขาเป็นการบอกปิด “เชิญถามคำถามของท่าน

ต่อไปเถอะ”

ซึ่งผมเริ่มต้นแล้ว ผมสุดท้ายใจและเหลือบมองกลุ่มที่ปรึกษาสามคนของผม เฉื่อนี้ที่ปรึกษาทางการเมืองพยักหน้า เธออยากให้เราก้าวร้าวกับประธานสภาผู้แทนราษฎรคนใหม่ของเรามากกว่านี้มาตลอด แต่นี่ไม่แสดงท่าทีใดๆ แครอลิน หัวหน้าคณะเจ้าหน้าที่ประจำทำเนียบขาวผู้รอบคอบของผมโน้มตัวมาข้างหน้า คอวางบนเข่า ปลายนิ้วมือจรดใต้คาง ถ้าพวกเขาเป็นกรรมการแข่งกีฬาโอลิมปิก เฉื่อนี้คงให้ผม ๔ คะแนนสำหรับการระเบิดอารมณ์นั้น แต่แครอลินคงให้ผมต่ำกว่า ๕

“ผมจะไม่ยอมให้ความรักชาติของผมถูกตั้งคำถามหรอกนะ ท่านประธานาธิบดี” คู่ต่อสู้ผมสี่เงินของผมกล่าว “ประชาชนชาวอเมริกันมีความกังวลขั้นรุนแรงเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแอลจีเรียเมื่อสัปดาห์ก่อน และเราก็ยังไม่เข้าใจเรื่องนั้นเลย ประชาชนชาวอเมริกันมีสิทธิ์ที่จะรู้้อย่างเต็มที่ที่ท่านอยู่ฝ่ายไหน”

“ผมอยู่ฝ่ายไหน” ผมโน้มตัวไปอย่างรวดเร็วจนเกือบชนฐานไมโครโฟนหล่นจากโต๊ะ “ผมอยู่ฝ่ายประชาชนชาวอเมริกัน ผมอยู่ฝ่ายนั้นละ”

“ท่านประ...”

“ผมอยู่ฝ่ายประชาชนที่ทำงานตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเพื่อดูแลประเทศของเราให้ปลอดภัย พวกที่ไม่คิดถึงทัศนศาสตร์หรือคิดว่ากระแสลมการเมืองกำลังพัดไปทางไหน พวกที่ไม่ต้องการเครดิตสำหรับความสำเร็จของตนเองและปกป้องตัวเองไม่ได้เมื่อถูกวิจารณ์ ผมอยู่ฝ่ายนั้นละ”

“ประธานาธิบดีดังแคน ผมสนับสนุนชายและหญิงที่ต่อสู้ทุกวันเพื่อให้ชาติของเราปลอดภัยอย่างแรงกล้า” เขาพูด “เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับพวกเขาเรื่องนี้เกี่ยวกับท่าน นี่ไม่ใช่เกมที่เรากำลังเล่นกันอยู่ ผมไม่สนุกกับเรื่องนี้”

ภายใต้สถานการณ์อื่น ผมคงหัวเราะ เลสเตอร์ โรห์ดส์ ตั้งตารอการไต่สวนของคณะกรรมการวิสามัญยิ่งกว่าเด็กมหาวิทยาลัยตั้งตารอวันเกิดอายุครบยี่สิบเอ็ดปี

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงการแสดง ประธานโรห์ดส์ตั้งคณะกรรมการนี้ขึ้นเพื่อให้มีผลลัพธ์ที่แน่นอนเพียงอย่างเดียว นั่นคือการค้นพบการประพฤติมิชอบของประธานาธิบดีที่เพียงพอจะใช้อ้างอิงกับคณะกรรมการยุติธรรมแห่งสภาผู้แทนราษฎรสำหรับกระบวนการพิจารณาฟ้องขับออกจากตำแหน่ง สมาชิกทั้งแปดของรัฐสภาที่อยู่ฝ่ายเดียวกับเขาล้วนปลอดภัยในเขตการเมือง ใช้กลโกงเพื่อ

เอาชนะการเลือกตั้งราวกับการ์ตูน พวกเขาอาจถดถอยกลางการไต่สวน และเริ่มดูดีนิ้วมือด้วยซ้ำ และไม่เพียงพวกเขาจะได้รับเลือกตั้งอีกครั้งในอีกสองปีข้างหน้า แต่พวกเขายังจะลงสมัครโดยไม่มีผู้คัดค้านอีกด้วย

ผู้ช่วยทั้งสามของผมพูดถูก ไม่สำคัญว่าหลักฐานมัดตัวผมจะแน่นหนาอ่อนแอ หรือไม่มีอยู่เลย ผลลัพธ์ถูกกำหนดมาแล้ว

“ถามคำถามของท่านเถอะ” ผมว่า “เลิกเล่นทายคำปริศนาที่ซะที”

ที่มุมห้อง แदनนี่ เอเคอร์ส สะดุ้ง ก่อนจะกระซิบบางอย่างกับแคโรลิน ผู้พยักหน้าตอบแต่ยังคงสีหน้าไม่สะทกสะท้าน แदनนี่ไม่ชอบคำพูด *เล่นทายคำปริศนา* ของผมซึ่งเป็นการโจมตีการไต่สวนพวกนี้ เขาเคยบอกผมมากกว่าหนึ่งครั้งว่าสิ่งที่ผมทำดู “แย่ แย่มาก” และทำให้รัฐสภามีเหตุผลที่ชอบด้วยกฎหมายที่จะทำการไต่สวน

เขาไม่ได้พูดผิดเรื่องนั้น เขาแค่ไม่รู้เรื่องทั้งหมด เขาไม่มีอำนาจในการเข้าถึงชั้นความลับที่จะรู้ในสิ่งที่ผมรู้ หรือสิ่งที่แคโรลินรู้ ถ้าเขามี เขาคงคิดต่างออกไป เขาคงรู้เกี่ยวกับภัยคุกคามประเทศของเรา ภัยคุกคามที่ไม่เหมือนครั้งไหนที่เราเคยเผชิญ

ภัยคุกคามที่ชักนำให้ผมทำสิ่งที่ไม่เคยคิดว่าจะทำ

“ท่านประธานาธิบดี ท่านโทร.หาซูลิมาน ซินโดรัก เมื่อวันที่อาทิตย์ที่ ๒๙ เมษายนนี้ใช่หรือไม่ เมื่อสัปดาห์กว่า ๆ ที่ผ่านมาเอง ท่านได้ติดต่อผู้ก่อการร้ายผู้เป็นที่ต้องการตัวที่สุดในโลกทางโทรศัพท์ใช่หรือไม่”

“ท่านประธาน” ผมกล่าว “อย่างที่ผมเคยพูดมาหลายครั้งก่อนหน้านี้ และอย่างที่คุณควรรู้อยู่แล้ว ใช่ว่าทุกอย่างที่เราทำเพื่อให้ประเทศของเราปลอดภัยจะเปิดเผยต่อสาธารณชนได้ ประชาชนชาวอเมริกันเข้าใจว่าการรักษาประเทศให้ปลอดภัยและการจัดการกิจการต่างประเทศมีปัจจัยหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้อง มีการดำเนินการที่ซับซ้อนมากมาย และรู้ว่าบางอย่างที่คณะบริหารของผมทำต้องปิดเป็นความลับ ไม่ใช่เพราะเรา *อยาก* ให้อะไรต่าง ๆ เป็นความลับ แต่เพราะเราต้องทำ นั่นคือหัวใจสำคัญของอภิสิทธิ์ทางการบริหาร”

โรห์ดส์อาจทำรายการใช้ประโยชน์จากอภิสิทธิ์ทางการบริหารในแง่ข้อมูลลับ แต่แदनนี่ เอเคอร์ส ที่ปรึกษาประจำทำเนียบขาวของผมบอกว่าผมจะชนะการต่อสู้ นั่น เพราะเรากำลังพูดถึงอำนาจด้านกิจการต่างประเทศตามรัฐธรรมนูญ

ไม่ว่าอย่างไร ห้องใส่ผมบีบรัดเมื่อเอ่ยคำพูดเหล่านี้ แต่แदनนี่บอกว่า

ถ้าผมไม่อ้างอภิสิทธิ์ดังกล่าว ผมอาจสละสิทธิ์ และถ้าผมสละสิทธิ์ ผมต้องตอบคำถามที่ว่าผมโทร.หาซูลิมาน ซินโดรัก ผู้ก่อการร้ายผู้เป็นที่ต้องการตัวที่สุบปนโลกนี้เมื่อวันอาทิตย์สองสัปดาห์ก่อนจริงหรือไม่

นั่นเป็นคำถามที่ผมจะไม่ตอบ

“เอ่อ ท่านประธานาธิบดี ผมไม่แน่ใจหรอกนะว่าประชาชนชาวอเมริกันจะมองว่านั่นเป็นคำตอบที่น่าพอใจ”

เอ่อ ท่านประธาน ผมไม่แน่ใจหรอกนะว่าประชาชนชาวอเมริกันจะมองว่าท่านเป็นประธานที่น่าพอใจเช่นกัน แต่ก็อีกนั่นแหละ ประชาชนชาวอเมริกันไม่ได้เลือกท่านให้เป็นประธานใช่ไหมล่ะ ท่านได้คะแนนเสียงแค่แปดหมื่นกว่าในเขตเลือกตั้งที่สามในอินดีแอนา ผมได้ทกลิปสี่ล้านคะแนน แต่สหายในพรรคของท่านแต่งตั้งท่านเป็นผู้นำเพราะท่านหาเงินให้พวกเขาได้มากมายเหลือเกินและสัญญากับพวกเขาว่าจะตัดหัวผมไปแขวนบนผนัง

คงไม่สวยนักถ้าเรื่องนั้นถูกเผยแพร่ทางโทรทัศน์

“แปลว่าท่านไม่ปฏิเสธว่าได้โทร.หาซูลิมาน ซินโดรัก เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน...เรื่องนั้นถูกต้องไหม”

“ผมตอบคำถามนั้นไปแล้ว”

“ไม่ ท่านประธานาธิบดี ท่านยังไม่ได้ตอบ ท่านรู้ว่าหนังสือพิมพ์ เลอแมงด์ ของฝรั่งเศสเผยแพร่ประวัติการใช้โทรศัพท์ที่หลุดออกมา พร้อมข้อความจากแหล่งข่าวนิรนามที่ระบุว่าท่านโทร.หาและพูดคุยกับซูลิมาน ซินโดรัก เมื่อวันที่อาทิตย์ที่ ๒๙ เมษายนของปีนี้ ท่านรู้เรื่องนั้นใช่ไหม”

“ผมได้อ่านบทความนั้น” ผมตอบ

“ท่านปฏิเสธหรือไม่”

“ผมขอตอบแบบเดิม ผมจะไม่พูดเรื่องนี้ ผมจะไม่เล่นเกม ‘ผมโทร.หรือไม่โทร.’ ผมไม่ยืนยันหรือปฏิเสธหรือแม้แต่พูดถึงการกระทำของผมเพื่อรักษาประเทศของเราให้ปลอดภัย ไม่ใช่เมื่อผมต้องเก็บเรื่องเหล่านั้นเป็นความลับเพื่อประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติ”

“เอ่อ ท่านประธานาธิบดี ถ้าหนังสือพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดฉบับหนึ่งในยุโรปเผยแพร่เรื่องดังกล่าว ผมไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นความลับอีกต่อไปนะสิ”

“คำตอบของผมยังคงเดิม” ผมตอบ พระเจ้า ผมพูดจาเหมือนไอ้เงี้ยที่แย่งกันนั้น...ผมพูดจาเหมือนทนาย

“หนังสือพิมพ์ เลอแมงด์ รายงานว่า...” เขายกหนังสือพิมพ์ขึ้น “...”

‘ประธานาธิบดีสหรัฐฯ จอห์นสัน ดังแคน จัดการและมีส่วนร่วมในการพูดคุยทางโทรศัพท์กับซูลิมาน ซินโดรัก ผู้นำกลุ่มบุนตรแห่งญิฮาดและหนึ่งในผู้ก่อการร้ายผู้เป็นที่ต้องการตัวที่สุดในโลก เพื่อพยายามบรรลุข้อตกลงร่วมกันระหว่างองค์การก่อการร้ายกับโลกตะวันตก’ ท่านปฏิเสธเรื่องนั้นใหม่ ท่านประธานาธิบดี”

ผมตอบไม่ได้ และเขาก็รู้ดี เขาไล่ตะปบผมเหมือนลูกแมวไล่ตะปบลูกบอลใหม่พรม

“ผมให้คำตอบของผมแล้ว” ผมกล่าว “ผมจะไม่พูดซ้ำ”

“ทำเนียบขาวไม่เคยแสดงความเห็นใดๆ เกี่ยวกับรายงานข่าวนั้นของ *เลอมองด์*”

“ถูกต้อง”

“แต่ซูลิมาน ซินโดรัก แสดงใจใหม่ล่ะ เขาปล่อยวิดีโอที่บอกว่า ‘ประธานาธิบดีอาจร้องขอความปรานียิ่งงี้ก็ได้ ชาวอเมริกันจะไม่ได้รับความปรานีจากฉัน’ เขาพูดแบบนี้ไม่ใช่หรื”

“เขาพูดแบบนี้”

“ทำเนียบขาวตอบสนองด้วยการออกคำแถลงที่บอกว่า ‘สหรัฐฯจะไม่ตอบสนองต่อคำพูดโหม่งผางรุนแรงของผู้ก่อการร้าย’”

“ใช่แล้ว” ผมกล่าว “เราจะไม่ทำแบบนี้”

“ท่านขอความปรานีจากเขาหรือไม่ ท่านประธานาธิบดี”

เจนนี บริกแมน ที่ปรึกษาทางการเมืองของผมแทบทั้งผมตัวเอง เธอก็ไม่มีอำนาจในการเข้าถึงชั้นความลับเช่นกัน เธอจึงไม่รู้เรื่องราวทั้งหมด แต่ความกังวลหลักของเธอคืออยากให้ผู้คนมองผมเป็นนักสู้ในการไต่สวนครั้งนี้ ถ้าท่านตอบโต้ไม่ได้ เธอก็บอกว่า *ก็อย่าไปเลย ท่านจะเป็นแค่ตุ๊กตาพินญาตา® ทางการเมืองของพวกเขา*

และเธอก็พูดถูก ตอนนี้เป็นคราวของเลสเตอร์ โรห์ดส์ ที่จะปิดตาและเหวี่ยงไม้ไล่ผม โดยหวังว่าข้อมูลลับจำนวนมากกับการทำพลาดทางการเมืองจะทะลักออกจากตัวผม

“ท่านกำลังล่าหน้าปฏิเสธ ท่านประธานาธิบดี เพื่อให้ชัดเจน ท่าน

[®] Pinata ตุ๊กตาแห่งความสุขที่ประดิษฐ์ขึ้นจากกระดาษอัดพร้อมยัดไส้ด้วยของเล่นหรือลูกอม แล้วถูกตีให้แตกเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของพิธีเฉลิมฉลอง

กำลังปฏิเสธว่าท่านขอให้ซูลีมาน ซินโดรัก ปรา...”

“สวัสดีๆ จะไม่มีวันขออะไรจากใคร” ผมตอบ

“เอาละ ถ้าอย่างนั้น ท่านปฏิเสธคำกล่าวอ้างของซูลีมาน ซินโดรัก ว่าท่านขอ...”

“สวัสดีๆ” ผมพูดซ้ำ “จะไม่มีวันขออะไรจากใคร ชัดเจนไหม ท่านประธาน ท่านอยากให้ผมพูดซ้ำอีกรอบไหม”

“เอาละ ถ้าท่านไม่ได้ขอให้เขา...”

“คำถามต่อไป” ผมกล่าว

“ท่านขอติๆ ไม่ให้เขาจูโจมเรารีเปล่า”

“คำถามต่อไป” ผมพูดอีกครั้ง

เขาหยุดชั่วขณะเพื่ออ่านโน้ต “เวลาผมใกล้หมดแล้ว” เขาว่า “ผมมีคำถามอีกแค่สองสามข้อ”

ผ่านไปหนึ่ง...ใกล้แล้ว...แต่มีผู้ซักถามอีกสิบสองคนรออยู่ ทุกคนล้วนเตรียมตัวมาอย่างดีพร้อมคำถาม ประโยคเด็ด และคำถามแบบ *เสริจันท์* ที่สดใหม่

ประธานเป็นที่รู้จักเรื่องคำถามปิดพอๆ กับการกล่าวเปิดของเขา ถึงอย่างไรผมก็รู้อยู่แล้วว่าเขาจะพูดอะไร และเขาก็รู้อยู่แล้วที่ผมคงตอบไม่ได้

“ท่านประธานาธิบดี” เขาว่า “เรามาคุยกันเรื่องวันอังคารดีกว่า วันที่หนึ่ง พฤษภาคม ที่แอลจีเรีย”

แค่สัปดาห์กว่าๆ ที่ผ่านมา

“ในวันอังคารที่หนึ่ง พฤษภาคม” เขากล่าว “กลุ่มผู้แบ่งแยกดินแดนที่สนับสนุนยูเครนและต่อต้านรัสเซียโจมตีฟาร์มปศุสัตว์แห่งหนึ่งทางตอนเหนือของแอลจีเรียซึ่งเชื่อกันว่าซูลีมาน ซินโดรัก ซ่อนตัวอยู่ และที่จริงแล้วเขาก็ซ่อนตัวอยู่ที่นั่น พวกนั้นหาตัวซินโดรักเจอ และเคลื่อนตัวเข้าไปในฟาร์มปศุสัตว์แห่งนั้นพร้อมความตั้งใจที่จะฆ่าเขา

“แต่พวกเขาถูกขัดขวาง ท่านประธานาธิบดี โดยทีมกองกำลังพิเศษและเจ้าหน้าที่ซีไอเอจากสหรัฐฯ และซูลีมาน ซินโดรัก ก็หลบหนีไปในระหว่างนั้น”

ผมยังคงนิ่งไม่ไหวติง

“ท่านเป็นคนสั่งการโต้ตอบนั้นหรือไม่ ท่านประธานาธิบดี” เขาถาม “และถ้าเป็นอย่างนั้น ทำไม ทำไมประธานาธิบดีอเมริกันถึงส่งกองกำลังสหรัฐฯ ไปช่วยชีวิตผู้ก่อการร้าย”

บทที่ ๒

“ประธานเชิญท่านสุภาพบุรุษ จากโอไฮโอ...มิสเตอร์ เคิร์นส์”

ผมบิบบันจุมก ต่อสู้กับความเหนื่อยล้าที่กำลังก่อตัว ผมนอนแค่มู่ไม่กี่ชั่วโมงในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา และการแสดงกายกรรมทางจิตที่ผมต้องทำระหว่างป้องกันตัวเองโดยที่มือข้างหนึ่งถูกมัดไพล่หลังก็กำลังทำให้ผมล้า แต่เหนือสิ่งอื่นใด ผมหงุดหงิด ผมมีหลายอย่างต้องทำ ผมไม่มีเวลาสำหรับเรื่องนี้

ผมมองไปทางซ้าย...ขณะที่ปรึกษาพุดดุก ไมค์ เคิร์นส์ คือประธานคณะกรรมการยุติธรรมแห่งสภาผู้แทนราษฎรและเป็นเด็กในอุปถัมภ์ของ เลสเตอร์ โรห์ดส์ เขาชอบใส่หูกระต่ายเพื่อให้เราทุกคนรู้ว่าเขาฉลาดแค่ไหน โดยส่วนตัวแล้ว ผมเคยเห็นโน้ตกระดาษโพสต์อิติดที่ลึกลับซึ่งกว่านี้

แต่ชายผู้นี้ถามคำถามเป็น เขาเป็นอัยการรัฐมาหลายปีก่อนเข้าสู่แวดวงการเมือง ศีรษะที่เขวบนบนผนังบ้านเขามีชื่อโอบริษัทเภสัชกรรมสองคนและอดีตผู้ว่าการรัฐหนึ่งคนรวมอยู่ด้วย

“การหยุดยั้งผู้ก่อการร้ายเป็นเรื่องของความมั่นคงแห่งชาติที่สำคัญมาก ท่านประธานาธิบดี ท่านคงเห็นด้วยใช่ไหม”

“แน่นอน”

“ถ้าอย่างนั้นท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าพลเมืองอเมริกันคนไหนก็ตามที่แทรกแซงความสามารถในการหยุดยั้งผู้ก่อการร้ายของเรามีความผิดฐานกบฏ”

“ผมคงประณามการกระทำนั้น” ผมตอบ

“นั่นจะนับเป็นการกบฏหรือไม่”

“เรื่องนั้นคงต้องให้นักกฎหมายและศาลเป็นผู้ตัดสิน”

เราทั้งคู่เป็นนักกฎหมาย แต่ผมซึ้งใจของคุณ

“นับเป็นความผิดที่สามารถดำเนินคดีหรือไม่ถ้าประธานาธิบดีคือผู้แทรกแซงการหยุดยั้งผู้ก่อการร้าย”

เจอร์ราร์ด ฟอร์ด เคยพูดว่า ความผิดที่สามารถดำเนินคดีคืออะไรก็ตามที่เสียงส่วนใหญ่ของสภาผู้แทนราษฎรบอกว่าเป็นความผิด

“เรื่องนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับผม” ผมตอบ

เขาพยักหน้า “ไม่ ไม่ใช่ ก่อนหน้านี้ท่านปฏิเสธที่จะกล่าวว่าท่านสั่งให้กองกำลังพิเศษสหรัฐฯ และเจ้าหน้าที่ซีไอเอยับยั้งการโจมตีสูไลมาน ซินโดรักที่แอลจีเรียหรือไม่”

“มิสเตอร์เคิร์นส์ ผมบอกว่าเราพูดถึงเรื่องความมั่นคงแห่งชาติบางเรื่องต่อหน้าสาธารณชนไม่ได้”

“นวยอร์คไทมส์” รายงานว่าท่านออกคำสั่งตามข้อมูลลับที่บ่งชี้ว่ากลุ่มติดอาวุธต่อต้านรัสเซียกลุ่มนี้เจอตูซูไลมาน ซินโดรัก และกำลังจะฆ่าเขา”

“ผมอ่านข่าวนั้น ผมจะไม่พูดถึงมัน”

ไม่ช้าก็เร็ว ประธานาธิบดีทุกคนต้องเผชิญการตัดสินใจซึ่งตัวเลือกที่ถูกต้องหมายถึงหลักการทางการเมืองอันเลวร้าย...อย่างน้อยก็ในระยะสั้น ถ้าเดิมพันสูง เราต้องทำในสิ่งที่เราคิดว่าถูกต้องและหวังว่ากระแสการเมืองจะเปลี่ยนทิศทาง นี่คืองานที่เราสัญญาว่าจะทำ

“ท่านประธานาธิบดี ท่านคุ้นเคยกับประมวลกฎหมายสหรัฐฯ ข้อบัญญัติที่ ๑๘ มาตรา ๗๘๘ หรือไม่”

“ผมไม่ได้ท่องจำมาตราต่างๆ ของประมวลกฎหมายสหรัฐฯ จนขึ้นใจหรอก มิสเตอร์เคิร์นส์ แต่ผมเชื่อว่าคุณกำลังพูดถึงกฎหมายจารกรรม”

“ใช่แล้ว ท่านประธานาธิบดี มันเกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลลับในทางที่ผิด ส่วนที่เกี่ยวข้องระบุว่า ใครก็ตามที่จงใจใช้ข้อมูลลับในลักษณะที่ก่อให้เกิดผลเสียต่อความปลอดภัยหรือผลประโยชน์ของสหรัฐฯ นับเป็นการกระทำผิดกฎหมาย พูดแบบนี้มันถูกต้องไหม”

“ผมแน่ใจว่าคุณตีความได้ถูกต้อง มิสเตอร์เคิร์นส์”

“ถ้าประธานาธิบดีจงใจใช้ข้อมูลลับเพื่อปกป้องผู้ก่อการร้ายที่มุ่งมันจะ

โจมตีเรา นั่นเข้าข่ายกฎหมายฉบับนี้หรือไม่”

ที่ปรึกษาประจำทำเนียบขาวของผมบอกว่าไม่ และว่ามาตรฐานนั้นใช้ไม่ได้กับประธานาธิบดี ว่านี่จะเป็นการตีความกฎหมายจารกรรมแบบใหม่ และประธานาธิบดีสามารถเปิดเผยข้อมูลลับใดๆ ก็ได้ที่ต้องการ

แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญ ต่อให้ผมอยากเริ่มการอภิปรายความหมายของกฎหมายเกี่ยวกับความครอบคลุมของกฎหมายรัฐ...และผมก็ไม่ได้อยากจะทำแบบนั้น...พวกเขาก็สามารถฟ้องขับผมออกจากตำแหน่งด้วยเรื่องใดก็ได้ที่พวกเขาต้องการ ไม่จำเป็นต้องเป็นความผิดอาญา

ทุกอย่างที่ผมทำผมทำลงไปเพื่อปกป้องประเทศของผม ผมจะทำแบบนั้นอีก ปัญหาคือ...ผมพูดถึงทั้งหมดนั้นไม่ได้

“ผมบอกคุณได้เพียงว่าผมทำทุกอย่างโดยคำนึงถึงความมั่นคงของประเทศเสมอ และผมจะทำแบบนั้นตลอดไป”

ผมเห็นแครอลินที่มุมห้องกำลังอ่านอะไรบางอย่างบนโทรศัพท์และเขียนตอบ ผมสบตาเธอไว้เพื่อว่าผมต้องทำทุกอย่างและออกคำสั่ง ข้อความจากพลเอกเบิร์กที่เซนต์คอมรี หรือจากปลัดกระทรวงกลาโหม หรือจากทีมรับมือภัยคุกคามใกล้ตัว ตอนนี้มีหลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องซึ่งพยายามเฝ้าสังเกตและป้องกันภัยคุกคามนี้ ภัยอาจเกิดได้ทุกเมื่อ เราคิด...เราหวัง...ว่าอย่างน้อยเรามีเวลาอีกวัน แต่สิ่งเดียวที่แน่นอนคือ ไม่มีอะไรแน่นอน เราต้องพร้อมทุกเมื่อ...เดี๋ยวนี้...เพื่อว่า...

“การโทร.หาผู้นำกลุ่มไอซิสเป็นการปกป้องประเทศของเราหรือไม่”

“ว่าไงนะ” ผมเอ่ยและเบนความสนใจกลับสู่การไต่สวน “คุณพูดเรื่องอะไร ผมไม่เคยโทร.หาผู้นำไอซิส ไอซิสเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้”

ก่อนผมจะตอบจบ ผมก็รู้ว่าทำอะไรลงไป ผมอยากให้ตัวเองสามารถเอื้อมมือออกไปคว้าคำพูดนั้นและยึดมันกลับเข้าปาก แต่สายไปแล้ว เขาเล่นงานผมทีเหลือ

“โอ” เขาเอ่ย “แปลว่าพอผมถามท่านว่าท่านได้โทร.หาผู้นำกลุ่มไอซิสหรือไม่ ท่านปฏิเสธอย่างชัดเจน แต่เมื่อท่านประธานถามท่านว่าท่านได้โทร.หาซูลิมาน ซินโตรัก หรือไม่ คำตอบของท่านคือการอ้าง ‘อภิสิทธิ์ทางการบริหาร’ ผมคิดว่าประชาชนชาวอเมริกันเข้าใจความแตกต่างดี”

ผมพนมและมองไปยังแครอลิน บริดจ ผู้ยังคงสีหน้าเหี้ยมแน่นไว้ แต่ผมจินตนาการได้ว่ามีแวว *ฉันเตือนคุณแล้ว* แผงอยู่ในดวงตาที่หริ่ง

“ท่านสมาชิกรัฐสภาเคิร์chner นี่เป็นเรื่องของความมั่นคงแห่งชาติ นี่ไม่ใช่เกม ตำรวจจับผู้ร้าย นี่เป็นเรื่องจริงจัง เมื่อไหร่ก็ตามที่คุณพร้อมจะถามคำถามจริงจัง ผมยินดีที่จะตอบ”

“ชาวอเมริกันหนึ่งคนเสียชีวิตในการต่อสู้ครั้งนั้นที่แอลจีเรีย ท่านประธานาธิบดี ชาวอเมริกัน...เจ้าหน้าที่ซีไอเอชื่อเนธาน โครมาร์ที เสียชีวิตระหว่างการหยุดยิงกลุ่มติดอาวุธต่อต้านรัสเซียนั้นจากการฆ่าสุลิมาน ชินโดรัก ผมคิดว่าประชาชนชาวอเมริกันมองว่า นั่น เป็นเรื่องจริงจัง”

“เนธาน โครมาร์ที เป็นวีรบุรุษ” ผมกล่าว “เราเสียใจที่สูญเสียเขา ผมเสียใจที่สูญเสียเขา”

“คุณได้ฟังที่แม่ของเขาออกมาพูดเรื่องนี้” เขากล่าว

ผมได้ฟัง เราทุกคนได้ฟัง หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแอลจีเรีย เราไม่เปิดเผยข้อมูลใดๆ ต่อสาธารณชน เราทำไม่ได้ แต่แล้วกลุ่มติดอาวุธนั้นก็เผยแพร่วิดีโอชาวอเมริกันที่เสียชีวิตออนไลน์ และก็ใช้เวลาไม่นานนักก่อนที่คลารา โครมาร์ที ระบุตัวเขาว่าเป็นลูกชายเธอ...เนธาน เธอเปิดโปงว่าเขาเป็นเจ้าหน้าที่ซีไอเอด้วย นับเป็นความโกลาหลครั้งใหญ่ พวกสื่อวิ่งแจ้นไปหาเธอ และภายในไม่กี่ชั่วโมงเธอก็เรียกร้องที่จะรู้ว่าเพราะอะไรลูกชายเธอถึงต้องตาย เพื่อปกป้องผู้ก่อการร้ายที่รับผิดชอบต่อความตายของผู้บริสุทธิ์หลายร้อยคน ซึ่งรวมถึงชาวอเมริกันจำนวนมาก ด้วยความเศร้าโศกและเจ็บปวด เธอแทบจะเขียนบทให้การไต่สวนของคณะกรรมการวิสามัญชุดนี้เลยทีเดียว

“ท่านไม่คิดหรือว่าท่านต้องตอบคำถามครอบครัวโครมาร์ที ท่านประธานาธิบดี”

“เนธาน โครมาร์ที เป็นวีรบุรุษ” ผมพูดอีกครั้ง “เขาเป็นคนที่รักชาติ และเขาก็เข้าใจเหมือนกับทุกคนว่าเราไม่อาจหยุดถึงการกระทำส่วนใหญ่นี้ที่เราทำเพื่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงแห่งชาติต่อหน้าสาธารณชน ผมได้พูดคุยกับมิลเชิลโครมาร์ทีเป็นการส่วนตัว และผมก็เสียใจอย่างสุดซึ้งกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกชายเธอ นอกเหนือจากนั้น ผมไม่ขอออกความเห็น ผมทำไม่ได้ และผมจะไม่ทำ”

“เอาละ เมื่อมองย้อนกลับไป ท่านประธานาธิบดี” เขากล่าว “ท่านคิดหรือไม่ว่าบางทีนโยบายของท่านเรื่องการเจรจาต่อรองกับผู้ก่อการร้ายอาจไม่ประสบความสำเร็จนัก”

“ผมไม่เจรจาต่อรองกับผู้ก่อการร้าย”

“ท่านอยากเรียกมันว่าอะไรก็เชิญ” เขากล่าว “โทร.หาพวกเขา พูดคุยกับพวกเขาในเรื่องที่เป็นปัญหา พะเน้าพะนอพวกเขา...”

“ผมไม่พะเน้าพะนอ...”

แสงไฟกะพริบเหนือศีรษะ...แสงกะพริบไว ๆ สองครั้งเป็นการขัดจังหวะ มีเสียงครางตอบสนองจากบางคน และแคโรลิน บรีด ก็กระฉับกระเฉงขึ้นมา ก่อนจะจดโน้ตในใจ

สมาชิกสภาอัยการหยุดชะงักดังกล่าวกระโจนเข้าสู่คำถามอีกข้อ

“ท่านประธานาธิบดี ท่านไม่ได้ปิดเรื่องที่ท่านชอบการสนทนามากกว่าการใช้กำลังเป็นความลับ ว่าท่านชอบแก้ปัญหาด้วยการเจรจากับผู้ก่อการร้าย”

“ไม่” ผมเอ่ย คำนั้นออกมา ชีพจรเต้นตึกที่ขมับ เพราะการสรุปง่ายเกินไปแบบนั้นเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของทุกสิ่งที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองของเรา “สิ่งที่ผมพูดซ้ำ ๆ คือ ถ้ามีวิธีไหนที่แก้ไขสถานการณ์ได้อย่างสงบ วิธีสงบก็เป็นวิธีที่ดีกว่า การมีปฏิสัมพันธ์ไม่ได้แปลว่ายอมแพ้ เราได้อยู่ที่นี่เพื่ออภิปรายเรื่องนโยบายต่างประเทศี่ ท่านสมาชิกสภา ผมไม่อยากจะขัดจังหวะการล่าแม่มดนี้ด้วยบทสนทนาที่มีสาระสำคัญหรอกนะ”

ผมเหลือบมองที่มุมห้อง แคโรลิน บรีด สะดุ้ง นับเป็นการพักจากสีหน้าเหี้ยมที่หาดูได้ยาก

“การมีปฏิสัมพันธ์กับศัตรูเป็นวิธีหนึ่งที่จะใช้เรียกมัน ท่านประธานาธิบดีการพะเน้าพะนอก็เป็นอีกวิธี”

“ผมไม่ พะเน้าพะนอ ศัตรูของเรา” ผมกล่าว “และผมก็ไม่ละทิ้งการใช้กำลังในการรับมือกับพวกเขา กำลังเป็นทางเลือกเสมอ แต่ผมจะไม่ใช้มัน นอกจากผมเห็นว่าจำเป็น เรื่องนั้นอาจยากที่จะเข้าใจสำหรับเด็กน้อยที่โตมาในคันทรีคลับและกองทุนทรัสต์ผู้ใช้เวลากระดกท่อมบี้ร์และเดินเตาะเตาะท่องคำปฏิญาณสมาคมนักศึกษายกทะเลกไขว้ลับอะไรสักอย่างและเรียกทุกคนด้วยชื่อย่อ แต่ผมเคยปะทะศัตรูซึ่ง ๆ หน้าบนสนามรบ ผมจะหยุดชั่วคราวก่อนส่งลูกชายและลูกสาวของเราเข้าสู่การรบ เพราะผมเป็นหนึ่งในลูกชายพวกนั้น และผมรู้ถึงความเสี่ยง”

เงินนี้ให้มาข้างหน้า ต้องการอีก ต้องการให้ผมชี้แจงรายละเอียดการรับราชการทหารของผมโดยละเอียดเสมอ บอกพวกเขาเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ท่านรับราชการ บอกพวกเขาเกี่ยวกับช่วงชีวิตที่ท่านเป็นเชลยศึก บอกพวกเขาเกี่ยวกับอาการบาดเจ็บของท่าน...การทรมาน นี่เป็นการต่อสู้อย่าง

ไว้ที่สิ้นสุดระหว่างการหาเสียง...หนึ่งในหลายเรื่องเกี่ยวกับผมที่ได้ผลลัพธ์เป็นที่น่าพอใจที่สุด ถ้าเหล่าที่ปรึกษาของผมทำตามใจตนเองได้ นั่นคงเป็นเรื่องเดียวที่ผมพูดถึง แต่ผมไม่ยอม เราแค่ไม่พูดถึงเรื่องบางเรื่อง

“ท่านพูดจบหรือยัง ท่านประ...”

“ยัง ผมยังพูดไม่จบ ผมอธิบายทั้งหมดนี้แล้วกับท่านผู้นำสภา กับท่านประธานและคนอื่นๆ ผมบอกคุณว่าผมเข้าร่วมการไต่สวนครั้งนี้ไม่ได้ คุณอาจพูดว่า ‘เออละ ท่านประธานาธิบดี เราเป็นคนรักชาติเหมือนกัน และเราจะเคารพสิ่งที่ท่านกำลังทำอยู่ ต่อให้ท่านบอกเราไม่ได้ทุกอย่างก็ตามว่าเกิดอะไรขึ้น’ แต่คุณไม่ได้ทำแบบนั้นใช่ไหมล่ะ คุณอดที่จะคว้าโอกาสพูดกระซอกผมและทำคะแนนไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นก็ขอผมพูดถึงที่ผมพูดกับคุณตามลำพังต่อหน้าสาธารณชน ผมจะไม่ตอบคำถามอันเฉพาะเจาะจงของคุณเรื่องบทสนทนาของผมหรือการกระทำของผม เพราะมันอันตราย มันเป็นเรื่อง *ภัยคุกคาม* ต่อความมั่นคงแห่งชาติ ถ้าผมต้องเสียตำแหน่งนี้เพื่อปกป้องประเทศนี้ ผมก็จะทำ แต่อย่าเข้าใจผิด ผมไม่เคยกระทำการใดๆ แม้แต่ครั้งเดียว หรือเอ่ยคำพูดแม้แต่คำเดียว โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยและความมั่นคงของสหรัฐฯ เป็นอันดับแรก และผมจะไม่วินาทีแบบนั้นด้วย”

คำพูดดูหมิ่นที่ผมขว้างใส่ผู้ซักถามผมขัดขวางเขาไม่ได้แม้แต่น้อย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาได้แรงกระตุ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าตอนนี้คำถามของเขาทำให้ผมหงุดหงิดอย่างแน่นอน เขามองโน้ตอีกครั้ง มองฟังคำถามและคำพูดที่ตามมา ระหว่างที่ผมพยายามสงบสติอารมณ์

“การตัดสินใจที่ยากที่สุดในสัปดาห์นี้ของคุณคืออะไร มิสเตอร์เคิร์นส์ จะผูกหูกระต่ายอันไหนไปเข้าร่วมการไต่สวนดี หรือจะแสบผมข้างไหนปิดหัวล้านซึ่งหลอกใครไม่ได้ดี”

“พักหลังนี้ผมแทบใช้เวลาทั้งหมดกับการพยายามทำให้ประเทศนี้ปลอดภัย นั่นต้องอาศัยการตัดสินใจที่ยากมาก บางครั้งผมต้องทำการตัดสินใจเหล่านั้นเมื่อมีปัจจัยที่เราไม่รู้มากมายหลายข้อ บางครั้งตัวเลือกทั้งหมดช่วยแตก และผมก็ต้องเลือกตัวเลือกที่ช่วยแตกน้อยที่สุดแน่นอน ผมสงสัยว่าผมตัดสินใจถูกหรือเปล่าและสงสัยว่ามันจะลงเอยด้วยดีในที่สุดไหม ผมเลยแค่ทำสุดความสามารถ และอยู่กับมันให้ได้

“นั่นหมายความว่าผมต้องอยู่กับคำวิจารณ์ให้ได้ด้วย ต่อให้มันมาจากนักการเมืองปลายแถวผู้หยวนโอกาสเลือกเดินหมากอีกตัวบนกระดานหมากรุก

โดยไม่รู้ว่เกมทีเหลือหน้าตาเป็นยังง่ จากนั้นก็พลิกหมากนั่นกลับโดยไม่รู้
 แม้แต่น้อยว่เขาอาจทำให้ชาติตกอยู่ในอันตรายมากแค่นั้น

“มิสเตอร์เคิร์นส์ ผมอยากพูดคุยกับคุณเรื่องการทำทั้งหมดของผม
 แต่มีปัจจัยเรื่องความมั่นคงแห่งชาติหลายประการที่ต้องพิจารณาซึ่งไม่อนุญาต
 ให้ผมทำแบบนั้น ผมรู้ว่าคุณรู้ข้อนี้ แต่ผมยังรู้อีกด้วว่ามีการปล่อยโอกาส
 การได้โจมตีด้วคำพูดอย่างไม่ยุติธรรมหลุดลอยไปนั้นทำได้ยาก”

ที่มุมห้อง แदनนี่ เอเคอร์ส ยกมือทั้งสองเพื่อส่งสัญญาณขอเวลานอก
 “ใช่ รู้ว่ไรไหม คุณพูดถูก แदनนี่ ถึงเวลาแล้ว ผมพอกับเรื่องนี้แล้ว
 การไต่สวนจบแล้ว เรจบแล้ว”

ผมทุบโต๊ะและปิดไมโครโฟนร่วง ผมชนแก้อลิ้มขณะลุกขึ้นยืน
 “ผมเข้าใจ แครร์รี การขึ้นให้การเป็นความคิดที่แย พวกเขาจะฉีกผม
 เป็นชิ้นๆ ผมเข้าใจ”

แครอลิน บร็อก ลุกขึ้นยืนและจัดสูทให้ตรง “เอาละ ทุกคน ขอขอบคุณ
 มาก ที่นี้ก็ขอเราใช้ห้อง”

“ห้อง” คือห้องโรว์เวิลด์ที่อยู่ตรงข้ามห้องทำงานรูปไข่ สถานที่ซึ่งเหมาะ
 จัดการประชุม...หรือในกรณีนี้คือการไต่สวนของคณะกรรมการมาธิการจำลอง...
 เพราะมันมีทั้งภาพเหมือนของเทดดี โรว์เวิลด์ บนหลังม้าในฐานะรฟ์ไรเดอร์^๑
 และรางวัลเนเบลสาขาสันติภาพที่เขาได้รับจากการยุติสงครามระหว่างญี่ปุ่นกับ
 รัสเซีย ไม่มีหน้าต่าง และประตูก็ปิดตายได้ง่าย

ทุกคนยืนขึ้น โฆษกรัฐบาลของผมดึงหูกระต่ายออก...รายละเอียด
 เล็กๆ น้อยๆ ที่เขาเพิ่มเข้าไปเพื่อให้บทบาทของเขาในฐานะสมาชิกสภาเคิร์นส์
 สมบูรณ์ เขามองผมพร้อมคำขอโทษ แต่ผมโบกมือปัดมัน เขาแค่สวมบทบาท
 พยายามแสดงให้ผมเห็นสถานการณ์เลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้นถ้าผมเดินหน้า
 ทำตามการตัดสินใจที่่จะขึ้นให้การต่อหน้าคณะกรรมการวิสามัญลับตาหน้า

นักกฎหมายคนหนึ่งในสำนักงานที่ปรึกษาประจำทำเนียบขาวผู้ซึ่งวันนี้
 สวมบทเลสเตอร์ โรห์ดส์ ถึงขั้นสวมวิกิสีเงินที่ทำให้เขาดูเหมือนแอนเดอร์สัน
 คูเปอร์ มากกว่าประธานสภาผู้แทนราษฎร มองผมพร้อมสีหน้าเจื่อนเช่นกัน
 และผมก็ให้ความมั่นใจแบบเดียวกันกับเขา

^๑ Rough Rider สมาชิกกองทหารม้าอาสาแห่งแรกของสหรัฐอเมริกาใต้การนำของทีโอดอร์ โรว์เวิลด์
 ในสงครามสเปน - อเมริกา

ขณะที่ผู้คนทยอยออกจากห้อง อะดรีนาลินก็เหือดหายไปจากร่างผม
ทิ้งให้ผมเหนื่อยล้าและหมดกำลังใจ สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยมีใครบอกเราเกี่ยวกับ
งานนี้คือมันเหมือนการขึ้นรถไฟเหาะครั้งแรกแค่นั้น... จุดสูงสุดน่าตื่นเต้นเร้าใจ
จุดต่ำสุดต่ำยิ่งกว่าห้องงู

จากนั้นก็เหลือแค่ผม จ้องมองภาพเหมือนรถไฟเหาะร้อนเตาผิงและ
ได้ยินเสียงผีเข้าขณะที่แครอลิน แदनนี้ และเจนนี่เดินเข้ามาหาสัตว์ในกรง
ที่ได้รับบาดเจ็บอย่างระมัดระวัง

“ผมชอบ ‘ช่วยแตกน้อยที่สุด’ เป็นการส่วนตัว” แदनนี้พูดด้วยสีหน้า
ไร้ความรู้สึก

เรชลบอกผมเสมอว่าผมสับสนมากเกินไป เธอบอกว่าการสับสนแสดงถึง
การไร้ความคิดสร้างสรรค์ ผมไม่แน่ใจนัก เมื่อสถานการณ์ยากลำบากจริง ๆ
ผมเกิดความคิดสร้างสรรค์ผ่านการสับสนได้ดีทีเดียว

อย่างไรก็ดี แครอลินกับผู้ช่วยผู้ใกล้ชิดคนอื่น ๆ ของผมรู้ว่าผมใช้การ
ไต่สวนจำลองนี้แทนการบำบัด ถ้าพวกเขาถามผมไม่ให้เข้าร่วมการไต่สวน
ไม่ได้จริง ๆ อย่างน้อยพวกเขาก็หวังว่านี่จะช่วยระบายความคับข้องใจที่ถึงขีดสุด
ของผมออกจากร่าง เพื่อที่ผมจะได้จดจ่อกับคำตอบที่ไร้ความหยาบคายสมเป็น
ประธานาธิบดีกันเมื่อถึงเวลา

เจนนี่ บริกแมน พูดด้วยความอ่อนโยนอันเป็นลักษณะประจำตัวเธอ
“ท่านคงต้องโง่งมสุดๆ แน่ถ้าขึ้นให้การลับดาหน้า”

ผมพยักหน้าให้เจนนี่กับแदनนี้ “ผมอยากคุยกับแคร์รี” ผมพูด...คนเดียว
ในหมู่พวกเขาที่มีสิทธิ์เข้าถึงชั้นความลับที่จะคุยกับผมตอนนี้

พวกเขาออกจากห้อง

“มีข่าวใหม่ใหม่” ผมถามแครอลิน ตอนนี้มีแค่เราสองคนในห้อง

เธอส่ายหน้า “ไม่มี”

“มันยังจะเกิดขึ้นพรุ่งนี้ใช่ไหม”

“เท่าที่ฉันรู้ค่ะ ท่านประธานาธิบดี” เธอพยักหน้าไปยังทิศทางที่เจนนี่
กับแदनนี้เพิ่งออกไป “พวกเขาพูดถูก รู้ใหม่ การไต่สวนในวันจันทร์นี้มีแต่
เสียกับเสีย”

“เราจะไม่พูดเรื่องการไต่สวนแล้ว แคร์รี ผมตกลงทำการไต่สวนจำลองนี้
ผมให้เวลาคุณหนึ่งชั่วโมง ตอนนี้นั้นจบแล้ว เรามีเรื่องสำคัญกว่าในหัวตอนนี้
ไม่ใช่รี”

“ใช่ค่ะ ทีมพร้อมเข้าร่วมการประชุมสรุปแล้วค่ะ”

“ผมอยากคุยกับทีมรับมือภัยคุกคาม จากนั้นก็เบอร์ก แล้วก็ปลัดกระทรวงตามลำดับนั้น”

“ค่ะท่าน”

“เดี๋ยวผมตามไป”

แครอลินทิ้งผมไว้ เมื่ออยู่ตามลำพังในห้อง ผมจ้องภาพเหมือนของประธานาธิบดีโรสเวลต์คนแรก และคิด แต่ผมไม่ได้คิดเรื่องการไต่สวนในวันจันทร์

ผมกำลังคิดว่าเราจะยังมีประเทศอยู่หรือไม่ในวันจันทร์

บทที่ ๓

ขณะที่เธอโผล่ออกมา จากประตูสนามบินแห่งชาติเรแกน เธอก็หยุดชั่วขณะและเงยหน้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอมองป้ายบอกทางแต่ที่จริงแล้วเธอกำลังเพลิดเพลินกับพื้นที่เปิดโล่งหลังการนั่งเครื่องบิน เธอสูดหายใจลึก ดูดูลูกอมรสขิงในปาก ท่อนแรกแสนประหลาดของไวโอลินคอนแชร์โตหมายเลข ๑ ที่มีวิลเฮล์ม ฟรีดมันน์ แฮร์ซอก ร่วมบรรเลงเล่นแผ่วเบาในหูฟัง

ดูมีความสุขเข้าไป พวกเขาบอกเรา พวกเขาบอกว่าความสุขคืออารมณ์ที่เหมาะสมจะแสดงออกมากที่สุดเมื่อถูกจับตามอง มีแนวโน้มน้อยที่สุดที่จะกระตุ้นความสงสัย คนที่ยิ้ม คนที่มีความสุขและพึงพอใจ แม้จะไม่ได้หัวเราะและพูดตลก...ดูไม่เหมือนภัยคุกคาม

เธอชอบ เช็กซี มากกว่า นั่นทำได้ง่ายกว่าเมื่ออยู่ตามลำพังและดูจะได้ผลเสมอสำหรับเธอ...ยิ้มมุมปาก ทำเดินวางมาดขณะลากกระเป๋าใบตึกเทาเวเนตาตามหลังในอาคารผู้โดยสาร นี่เป็นบทบาทที่เหมือนกับครั้งอื่นๆ เลือโค้ดที่เธอสวมเมื่อจำเป็นและถอดออกทันทีที่เสร็จงาน แต่เธอเห็นว่ามันใช้ได้ผล พวกผู้ชายพยายามสบตา เช็กร่องอกที่เธอทำให้แน่ใจว่าปรากฏ ให้นำออกทั้งสองกระเพื่อมเล็กน้อยเพื่อให้เห็นที่จดจำ พวกผู้หญิงมองโครงร่างห้าฟุตเก้านิ้วตั้งแต่หัวจรดเท้าด้วยความอิจฉา ตั้งแต่รองเท้าบูตหนังสีช็อกโกแลตสูงถึงเข้าไปจนถึงผมสีแดงเพลิง ก่อนจะเช็ทเพื่อดูว่าสามีของพวกเธอคิดอย่างไรกับภาพที่เห็น

เธอจะเป็นที่จดจำ ไม่ต้องสงสัยเลย สาวผมแดง หน้าอกใหญ่ ขาวาว ร่ามสูง ที่ซ่อนตัวในที่โล่ง

ตอนนี้เธอควรปลอดภัยแล้วขณะเดินผ่านอาคารผู้โดยสารไปยังรถแท็กซี่ ถ้าพวกเขาจำเธอได้ ปานนี้เธอคงรู้แล้ว พวกเขาคงไม่ปล่อยให้เธอผ่านไปไกลขนาดนี้ แต่เธอยังไม่ปลอดภัยและหลุดพ้น และเธอก็ไม่ได้อย่าหวังตัวน้อยลง ไม่มีวัน *ทันทีที่สมาชิเราหลุด เราจะพลาด* ชายผู้เอาปืนไรเฟิลยัดใส่มือเธอเป็นครั้งแรกกล่าวไว้เมื่อราวสี่สิบห้าปีก่อน *สงบ และมีเหตุผล* คือหลักการสองข้อที่เธอใช้ในการดำรงชีวิต คิดอยู่เสมอ แต่ไม่แสดงออก

การเดินทางที่ทรมาณ แต่เธอแสดงออกแค่ผ่านแวตตาที่เจ็บปวดซึ่งถูกบดบังด้วยแว่นกันแดดเฟอร์ร่าโกโม ปากเธอยังคงรอยยิ้มเยาะอย่างมั่นใจ

เธอออกไปถึงรถแท็กซี่ด้านนอก ขึ้นชมอากาศสดชื่นแต่ชวนคลื่นเหียนเพราะควันเสียจากยานพาหนะ เจ้าหน้าที่สนามบินในเครื่องแบบตะโกนใส่คนขับแท็กซี่และชี้ให้ผู้คนที่ขึ้นรถ พวกเขาพ่อแม่ต้อนรับเด็กๆ ที่ร้องไห้งอแงกับกระเป๋าดูเดินทางล่อโลก

เธอเดินเข้าไปยังทางเดินกลางและมองหายานพาหนะที่มีป้ายทะเบียนซึ่งเธอท่องจำจนขึ้นใจ... สติกเกอร์นกโร้ดรันเนอร์ติดที่ประตูข้างรถ มันยังไม่มา เธอหลับตาชั่วขณะและรักษาจังหวะให้เข้ากับเครื่องสายที่เล่นผ่านหูฟัง... *ท่อนอันดันเต... ท่อนโปรดของเธอ* ตอนแรกน่าสลดและโหยหา จากนั้นก็ชวนให้สงบ... แทบเหมือนการเข้าฉาน

เมื่อเธอลืมตา รถแท็กซี่ที่มีป้ายทะเบียนถูกต้องพร้อมสติกเกอร์นกโร้ดรันเนอร์บนประตูฝั่งผู้โดยสารก็แล่นเข้ามาต่อคิวรถ เธอลากกระเป๋าเดินทางไปขึ้นรถ กลิ่นฉุนของอาหารจานด่วนทำให้อาหารเช้าของเธอขย้อนขึ้นมาอยู่ที่คอหอย เธอกลิ่นมันลงไปและเอนหลังพิงเบาะรถ

เธอปิดเพลงเมื่อคอนแชร์โต้กำลังเข้าสู่ท่อนสุดท้ายอันคลุ้มคลั่ง... อัลเลโกรัสซายี* เธออดดูหูฟัง รู้สึกเปลี่ยวเปล่าเมื่อไร้เสียงไวโอลินและเชลโลเป็นเพื่อนที่ช่วยให้อุ่นใจ

“วันนี้การจราจรเป็นไงบ้าง” เธอถามเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงมิดเวสต์ คนขับรถชำเลื่องมองเธอแวบหนึ่งผ่านกระจกมองหลัง คนขับรถได้รับแจ้งมาอย่างแน่นอนว่าเธอไม่ชอบให้คนจ้องเธอ

* Allegro assai จังหวะเร็วมาก

อย่าจ้องปาก

“วันนี้ไม่ค่อยติด” เขาตอบโดยควบคุมทุกๆ คำพูด เอयरหัส ทางโค้งที่เธอหวังว่าจะได้ยิน เธอไม่คาดหวังความยุ่งยากใดๆ แต่หัววันแบบนี้ แต่เราไม่มีทางรู้

เมื่อตอนนี้สามารถผ่อนคลายได้ชั่วขณะ เธอนั่งไขว่ห้างและรูปซิปถอดรองเท้าบูตข้างหนึ่ง จากนั้นก็ทำซ้ำกับรองเท้าบูตอีกข้าง เธอครางเบาๆ ด้วยความผ่อนคลายจากการปลดปล่อยทำให้เป็นอิสระจากรองเท้าบูตคู่นั้น และแผ่นเสริมส้นเท้าที่ด้านใน เธอเหยียดนิ้วเท้าและใช้นิ้วหัวแม่มือลูบใต้แนวโค้งของแต่ละนิ้วอย่างหนัก นี่เป็นสิ่งที่ใกล้เคียงการนวดเท้าที่สุดเมื่ออยู่บนเบาะหลังรถแท็กซี่

ถ้าโชคดี เธอคงไม่ต้องสูงห้าฟุตเก้านิ้วไปตลอดชีวิตนี้ ห้าฟุตเก้านิ้วก็น่าจะไม่เป็นไร เธอรู้ดีซิปเปิดกระเป๋าค้นเครื่อง ม้วนรองเท้าบูตกุซซีเก็บในนั้นและหยิบรองเท้าเทนนิสในก็ออกมา

ขณะที่รถเคลื่อนเข้าสู่การจราจรอันหนาแน่น เธอมองออกไปนอกหน้าต่างด้านขวามือ จากนั้นก็เหลือบมองด้านซ้าย เธอก็มืดศีรษะลงไปอยู่ตรงหว่างขาเมื่อเธอโผล่ขึ้นมาอีกครั้ง วิกผมแดงก็อยู่บนตักและถูกแทนที่ด้วยผมดำสนิทเหมือนหมึกซึ่งถูกรวบตึงเป็นมวยอย่างไ้ความปราณี

“ตอนนี้คุณรู้สึก...เป็นตัวเองมากขึ้นรึยัง” คนขับรถถาม

เธอไม่ตอบ เธอจ้องเขานิ่งด้วยสายตาเย็นชา แต่เขาไม่สบตาเธอในกระจกมองหลัง เขาน่าจะรู้ดีกว่านั้น

ปากไม่ชอบพูดคุยล์ัพเพเทระ

และก็นานมาแล้วที่เธอไม่ “รู้สึกเป็นตัวเอง” อย่างที่ชาวอเมริกันชอบพูดอย่างมากที่สุดเธอมีพื้นที่ให้ผ่อนคลายเป็นครั้งคราว แต่ยิ่งเธอทำงานสายนี้ นานเท่าไรและนำเสนอตัวเองในรูปใหม่บ่อยขึ้นแค่ไหน...เปลี่ยนโฉมหน้าไปเรื่อย ๆ บางครั้งรีรอในงวมืด บางครั้งซ่อนตัวในที่โล่ง...เธอก็ยิ่งจำตัวตนที่แท้จริงของตัวเองหรือแม้กระทั่งแนวคิดเรื่องการมีตัวตนของตัวเองได้น้อยลงเท่านั้น

เรื่องนั้นจะเปลี่ยนในไม่ช้า เธอให้คำปฏิญาณกับตัวเอง

ตอนนี้วิกผมและรองเท้าบูตถูกเปลี่ยน กระเป๋าค้นเครื่องถูกรูดซิปเปิดและวางอยู่บนเบาะข้างตัวเธอ เธอเอื้อมลงไปยังพรมปูพื้นที่เท้า นิ้วมือคลำเจอขอบพรมแล้วยกขึ้น ปล่อยมันเป็นอิสระจากแผ่นเวลโครที่ยึดมันไว้

ที่อยู่ข้างใต้คือพื้นปูนพรมที่มีกลิ่น เธอถอดกลอนแต่ละฝั่งและยกประตูเปิด

เธอนั่งตัวตรงอีกครั้งก่อนจะเช็กมาตรวัดความเร็วเพื่อให้แน่ใจว่าคนขับรถไม่ได้ทำอะไรโง่ ๆ อย่างการขับเร็วเกินขนาด เพื่อให้แน่ใจว่ารถลาดตระเวนตำรวจไม่บังเอิญผ่านมาในช่วงขณะนี้

จากนั้นเธอก็ก้มลงอีกครั้งและหยิบกระเป๋าที่กระแทกจากช่องเก็บของบนพื้น เธอวางนิ้วหัวแม่มือบนตัวบิดผนึก ใช้เวลาเพียงชั่วอึดใจเท่านั้น ก่อนที่ระบบรู้จำลายนิ้วมือจะสั่งให้ตัวบิดผนึกเด็งเปิดออก

ใช้ว่าผู้คนที่จ้างเธอมีเหตุผลอะไรมาอยู่กับอุปกรณ์ของเธอหรอก แต่ปลอดภัยไว้ดีกว่าเสียใจภายหลัง

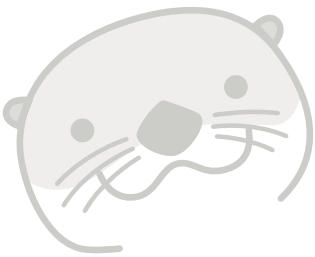
เธอเปิดกระเป๋าเพื่อตรวจสอบเร็ว ๆ “สวัสดี แอนนา” เธอกระซิบ นั่นคือชื่อที่เธอตั้งให้มัน แอนนา แมกดาเลนา คือความมั่งคั่ง...เป็นไรเฟิลกึ่งอัตโนมัติสีดำดำที่ยิงกระสุนได้ห้านัดภายในไม่ถึงสองวินาที ประกอบและถอดชิ้นส่วนได้ภายในไม่ถึงสามนาทีด้วยไขควงเพียงอันเดียว แนนอนว่ามีปืนรุ่นใหม่กว่าในท้องตลาด แต่แอนนา แมกดาเลนา ไม่เคยทำให้เธอผิดหวัง...ไม่ว่าจากระยะไหนก็ตาม คนหลายสิบล้านยืนยันความแม่นยำของมันได้...ในทางทฤษฎี... ซึ่งรวมถึงอัยการคนหนึ่งในโบโกตา ประเทศโคลอมเบีย ผู้เคยมีศิระะอยู่บนร่างจนกระทั่งเมื่อเจ็ดเดือนก่อน และผู้นำกองทัพกบฏที่เซตคาร์ฟูร์ ซึ่งจู่ ๆ ก็สมองกระจายลงไปในสตูแกะบนตักเมื่อสิบแปดเดือนก่อน

เธอเข้ามาแล้วทุกทวีป เธอหลบสังหารนายพล นักปฏิบัติการหัวรุนแรง นักการเมือง และนักธุรกิจ เธอเป็นที่รู้จักแค่จากเพศของเธอและนักประพันธ์ดนตรีคลาสสิกที่เธอชื่นชอบ และจากอัตราการทำ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

นี่จะเป็นความท้าทายครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดของคุณ บาค ชายผู้จ้างเธอทำงานนี้กล่าว

ไม่ เธอตอบ...แก้คำพูดเขา นี่จะเป็นความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดของฉัน

วันศุกร์
ที่ ๑๑ พฤษภาคม

ทดลองอ่าน